

I

UNA AUTÈNTICA XIMPLERIA

(Dissabte, 21 de juliol de 2018)

M'imagino que ho deixem. El cotxe té el motor parat. La Brigitte al volant, la Mélody a la seva dreta, l'Assia i jo al seient del darrere. Jo els imploro. Si us plau, no continuem. Traguem-nos les ulleres ridícules i les perruques de cabells sintètics. Tu, Assia, allibera't del vel. Desem les armes de joguina. I tornem-nos-en a casa. Tot seria senzill, tranquil. Quatre dones en un vehicle mal aparcat, que prosseguiria el seu trajecte després d'aturar-se a la vorera.

Però no dic res. És massa tard. I, a més, hi vull ser.

De cop i volta, la Mélody es redreça. Es treu les ulleres fosques.

La Brigitte té una arma a la mà, acabada de sortir de la guanterera.

—Merda! ¿Què significa, això? ¿Que t'has tornat boja?

—crida l'Assia.

—Sempre n'hem de tenir una de debò, per si de cas.

—¿Una què de debò? —pregunto.

L'Assia s'arrauleix al seient, es posa el vel sobre el nas i tanca els ulls.

—S'ha endut un pistolot de debò.

Després, estirant-se lentament, allarga la mà per damunt del respatllet del seient.

—Dona-me-la, fes el favor.

La Brigitte no li respon. Dona copets al volant amb els dits. L'Assia s'ha tornat pàl·lida.

—Estàs completament sonada!

Aparcat a la vorera, el cotxe fa nosa als vianants. Una mare i el seu cotxet, un vell, alguns nens. Un jove amb gorra fa un gest despectiu.

—Que emprenyadores!

Llavors la Brigitte obre la seva porta de cop.

—Som-hi!

El cotxe, el va robar ella ahir, en un aparcament de Stains.

—No ens entretinguem més!

—Completament grillada! —exclama l'Assia.

Jo em poso la perruca. La Mélody, els guants.

—Les ulleres!

La Brigitte em mira. Tinc un ensurt.

—Posa't les ulleres, Jeanne.

—Sí, perdó.

Respiro fondo. Tremolo. Surt la Mélody. L'Assia la segueix i mira la Brigitte, encara amb el cap pelat. La seva perruca i la seva màscara són massa cridaneres per dur-les

posades al carrer. Es disfressarà sota el porxo. Mentrestant, la Mélody i ella es faran passar per turistes.

L'Assia avança per la vorera, somriure malèvol, mirada salvatge. Es gira.

—¿Jeanne?

L'atrapo amb passos curts i ràpids. Ens posem a caminar en direcció a la plaça Vendôme. Ella elegant i esplèndida, vestida amb la llarga túnica negra de les musulmanes, jaqueta amb muscleres i moratilles daurades, hijab granat, guants de seda. I jo poqueta cosa, amb un vestit jaqueta auster, cabells castanys amb pentinat de patge, ulleres bifocals, traginant la bossa d'una marca prestigiosa i, sota el braç, una altra sense nanses, amb un logotip. Una princesa del Golf i la seva secretària. El cor ens batega molt de pressa mentre caminem arran de les botigues de luxe i dels edificis imponents.

—Estem a punt de fer una autèntica ximpleria —em diu l'Assia en veu baixa.

—Sí, una autèntica ximpleria —repeteixo.